

Rendezkedés a plébánián

Május utolsó szombatján kora reggeltől késő délutánig dolgoztak a férfiak, így sikerült alábetonozással megerősíteni a cserkészház falát, bevezetni a vizet a garázsba, valamint eltüntetni a cserkészház mellől az eddig ott éktelenkedő fa fészert. A munkából néhány kisebb fiú is szorgalmasan kivette a részét. Közben a plébánián is nagy volt a sürgés-forgás, néhány fiatal nekilátott a rendrakásnak és a pince kitakarításának.

Pünkösödölő koncert

2015. május 23-án második alkalommal került megrendezésre templomunkban a PIK szervezésében a Pünkösödölő koncert, 4 kórus részvételével. A koncertet, mint házigazda, a Néri Szent Fülöp gitáros kórus kezdte, akik nemcsak gitárral kísérték magukat, mint ahogy már megszokhattuk tőlük. Műsoruk olyan jól sikerült, hogy a végén mondhatni vastapsot kaptak, majdhogynem visszatapsolták őket a jelenlévők. Nagyon szépen énekeltek, zenéltek, valódi koncert hangulatot teremtettek, mellyel megalapozták az utánuk következő Egyesített Bölcsődék Nyitnikék Gondozónői Kamarakórusának, valamint az őket követő Szent Margit Gimnázium kórusának műsorát, ahol az egyik tanuló lány még szólóéneklést is vállalt, nagyon szép, tisztán csengő hangjával. Záró

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17-19., pestszentimre.plebania@gmail.com). **Felelős kiadó:** Lak Gábor plébános, **Felelős szerkesztő:** Bönöczk Péter; **Honlap:** www.pestszenimre.plebania.hu

fellépőként a Dohnányi Ernő Zeneiskola kórusának előadását hallgathattuk, nézhettük, hiszen ők még táncmozdulatokat is vittek az utolsó műsorszámukba. A koncert összesen kb. másfél órás volt, de akár tovább is tarthatott volna, hiszen egy jól megszervezett előadás volt, melyen pünkösdi, szentlélek váró énekek csokrárt hallgathattuk. Az idei húsvéti ünnepkörnek egyik méltó befejező momentuma volt ez a koncert. (V)

SZENTMISÉK RENDJE

Vasárnap: 8, 10 és 18 órákor.

Hétköznap:

Hétfő: változó

Kedd, szerda, csütörtök, szombat: 7 órákor

Péntek: 18 órákor

Minden pénteken: 17 órákor imaóra és az esti mise után csendes szentségimádás 19 óráig.

Első csütörtökön: 17 órákor Jézus Szíve Család imaórája

Első vasárnapon: 17 órákor szentségimádás

Gyónatás: A szentségimádások alatt.

Vasárnap a szentmise előtt. Plébánossal való egyeztetéssel egyéb időben is.

A plébániahivatal felfogadási ideje:

Hétfő és szerda: de. 9-11 óra

Kedd és péntek: du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, bérmálkozási kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

Pestszentimrei Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség Lapja
XII. évfolyam 5. szám (100.) - 2015. május

Jézussal - öröm

Az apostolok és az első tanítványok tanúságot tesznek arról, hogy Jézus örömhírt hozott nekünk: Az Atya elküldte Öt, hogy hinni tudjunk az Evangéliumban. Az üzenetet továbbadták szóban, írásban és a cselekedeteikben, egész

életük erről a nagyszerű hírről tett tanúságot. Erre a tanúságtételre kaptunk mi magunk is meghívást, mióta megkeresztelték bennünket. Ezt a tanúságtételt hivatott papíron és elektronikusan közvetíteni plébánia közösségünk újságja az ÖrömhírLevél. Az első számban így fogalmaztátok

meg célkitűzéseiteket: „egy felpesz-dülő, megújuló egyházközség egyik motorja lehet ez a lap, mely a rendszeres lelki eleségen túlmenően segíthet egymás jobb megismerésében, a közösség építésében.”

Most, a századik szám kapcsán, szeretnék hálát adni, hogy ennek a

motornak mindig volt olaja és üzemanyaga, gondosan hordtátok szervizbe és így mai napig betölti a kezdeti szándékaitokat. Köszönöm az elmúlt 11 év minden szolgálatát, amelyet az ÖrömhírLevél megjelenéséért tettetek.

Gábor atya

Az első 100 lapszám

2004.03.21-én az előző év nyarán Pestszentimrére kinevezett Márton atya összehívott néhány embert, hogy beszéljünk arról, kinek milyen ötlete van az egyházközségi élet felvirágoztatására. Fontos szempontként merült fel, hogy az ötletgazda a javaslatának a megvalósításában vagy koordinálásában is vállaljon szerepet.

Korábbi (amatőr) újságszerkesztői tapasztalataimra is hivatkozva egyebek mellett egy egyházközségi hírlevél elindítását vállaltam – húsvétra meg is jelent az első szám.

Visszaolvasva az első lapszámokat, jól követhető a kezdeti út-, ill. témakeresés. Pár lapszám után szerencsére kezdtek érkezni az egyházközségünkhöz kapcsolódó saját írások is, hogy idővel teljesen kitöltsék a rendelkezésre álló kereteket. A fejlődés követhető az egyházközségi honlapunkon, amelyen az összes eddig megjelent szám megtalálható.

Lapunk életében az utolsó nagy esemény a sajtó munkacsoport megalakulása volt 2015. január 22-én. Az újsággal kapcsolatos teendők megosztása fontos lépés volt a következő 100 lapszám megjelenésének biztosításához... © (Bönöczk Péter)

A jubileum kapcsán megkérdeztük olvasóinkat, mi a véleményük a lapunkról.

Ennél jobb nem kell, megtudjuk, ki hol van, ki mit csinál, nekem semmi nem hiányzik belőle. Fiatalok írják, nekünk meg jó elolvasni. (Majoros Márta)

Tájékoztatja az embereket, hogy mi történik. Általában végigolvasom. Ami nekem hiányzik, az nem az újsággal kapcsolatos, hanem a kirándulások. Jó lenne elmenni együtt busszal, mint régen. Mi már öregek vagyunk, nem tudjuk megszervezni, de jó lenne, ha a fiatalabbak szerveznék nekünk ilyet. (Bodnár Imréné)

A lap legértékesebb része az interjúk és a reagálások. (Csernyus Laci)

A Pestszentimrei ÖrömhírLevél számomra kapcsolat a plébánia közösgével. Legjobban annak örülök, ha egy cikk nem csupán tudósítást tartalmaz egy eseményről, hanem benne van a cikkíró érzésvilága, lelki élménye is. Valamiféle megosztás. Ily módon nem csak a közösség által megélt eseményeknek lehetek részese, hanem valamiféle személyes kapcsolatba kerülök azzal a testvérrel is, aki megosztotta velem az élményét! Kicsit szomorúan vettem észre mostanában, hogy egyre több cikk végén csupán monogram szerepel, és többször előfordult, hogy nem is tudtam megfejteni, hogy ki írhatta a cikket. Úgy érzem, így nem tudok egy-egy írás által lelki közösségbe kerülni – együtt örülni vagy osztozni a nehézségben – az egyházközség tagjaival. Biztatlak benneteket, Testvérek, hogy bátran osszátok meg élményeiteket az ÖrömhírLevélben nevetek vállalásával, mert az mindannyiunk számára ajándék! (Czinege Kati)

Sok jó cikk van, és nagyon szeretem, amikor beszámolnak a táborokról, elmondják gondolataikat a résztvevők, sőt, gyönyörűen le is írják. Szívesen olvasom, akár egészen kicsi gyerek

fehér tábla, az ő szívét Isten sűrűn teleírta, léte az emberek imájára küldött atyai válasz. A szülő, a nevelő méltó feltörni a pecsétet, segíteni kibontani a levelet, de a sorokat egyedül a küldőnc betűzheti ki! Sok vázlat után születik a remekmű, az az alkotás, mit Isten belénk álmódott! A te dolgod, szülő, tanító, hogy a Teremtőtől hírt hozó ne csüggedjen, ne dobja el olvasatlanul az atyai levelet. Tápláld a hitet a rád bízott ifjúban, hogy bizalommal elcsendesedve, önmagába fordulva megértse, hogy az ő élete maga az isteni üzenet! Isten úgy szerette a világot, hogy őt, az ő szeretett gyermekét megteremtette, s áldásként Teremtőnk drága, gyógyító jó szavaként küldi a világra! A rád bízott gyermek dolga nem az általad leadott leckék vég nélküli magolása, nem az évezredes emberi tudás határtalan labirintusában való bolyongás, hanem az, hogy Teremtőnk áldása, jó szava, gyógyító, simogató jelenléte legyen testvérei számára! S ha benne ez a felismerés megszületik, ha megérzi, hogy milyen jó ízű jónak lenni, akkor maga indul el, hogy kihegyezze ceruzáját, képezze, formálja önmagát, s beteljesítse Isten adta drága hivatását. S ekkor a szülő, a tanító hátradőlhet, mint a szántó-vető ember, ki boldogan gyönyörködik a szélben ringó búzatóblában, mert a többi a csendesen csordogáló idő már nélküle is bevégi!" (HV)

Pestszentimrei Katolikus Értesítő

A 100. szám tiszteletére most újságunk elődjéről olvashatunk.

1934. február-1939. június között jelent meg évi 8-9 számmal. A szerkesztésért és kiadásért dr. Garay Géza községi orvos felelt, kiadását pedig a Pestszentimrei Római Katolikus Társaskör jegyezte. Több nyomdában is készült az újság, többek között a pestszentimrei Expressnél és a Karitászbán is.

Az újság beszámolt az egyházközség életéről, a templom építéséről, de mivel ez a Kat. Kör lapja volt, így a Kat. Kör életébe is beleolvashattunk. Nagyobb eseményekről a vezércikk nyújtott tájékoztatást. Közölt továbbá felhívásokat a hívek felé, például hogy milyen célra várnak adományokat, vagy az Eucharisztikus Kongresszus (1938) alkalmából szállást felajánlók részére, miket keresnek... Betekintést nyerhetünk az egyházi szervek működésére (Cserkészek, Credo), külön rovatban szerepelt a Kat. Kör és az egyházközségi élet. A Kat. Kör külön rovatot szentelt elhunytjainak emlékére. Az újság minden hónap első napjaiban volt kézhez vehető. A mostani újsággal ellentétben a Katolikus Értesítőben helyet kapott a reklám rovat is. Ezek többsége egyházi bolt volt, de akadt pék, temetkezés rendező, cipész, fűszerkereskedő, villanszerelő, órás és illatszerez, de említésre méltó még a Farkas Elek féle szikvíz üzem és az ELIT Hangos Mozgó hirdetése. Mivel az akkori anyagi helyzetben csak fekete-fehér volt az újság és nem tartalmazott képes mellékletet, kicsit különösen hat a mai ember számára. Egy száma jelent meg színes első oldallal, az piros színben került nyomásba. Az újság A4-es méretű, de négy oldalas volt.

Elődjéhez híven a Pestszentimrei ÖrömhírLevél is hivatott arra, hogy a híveket tájékoztassa, oktassa, összefogja és építse. (Seres Dávid)

Május az adófizetés hónapja, de pünkösöd hava az egyház születésnapja is. Az adófizetők kitöltik a bevallásokat, és befizetik az adót. De hogyan rójuk le ezt a másik adót? Mit teszünk az egyházközségünkért? Ne feledjük, hogy Krisztus testének tagjai vagyunk (1Kor 12,12), tudjuk-e egyáltalán, hogy mi a feladatunk, a szerepünk? Hogyan kell működnünk, mit kell tennünk az egyházért? Csak úgy kaphatunk a kérdésekre választ, ha beszélgetni kezdünk a többiekkel, megismerjük egymást, felismerjük egymás gondjait, és így segíteni tudunk egymásnak a kereszt cipelésében. Mindenre vár feladat.

Május az adófizetés hónapja – így is és úgy is. Támogassuk az egyházközséget anyagilag, mert ebből lesz fűtés és világítás, de támogassuk azzal is, hogy teszünk érte valamit. (Bakó Dóra)

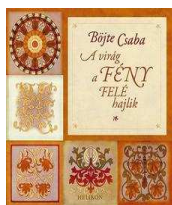
Szent István könyvhét

Idén 23. alkalommal került megrendezésre 2015. május 11-16 között a Szent István Könyvhét, a keresztény szellemiségű kiadók legjelentősebb hazai seregszemléje a Ferenciek terén. A könyvhét alkalmával nagyobb kedvezményekkel árusítottak keresztény témájú könyveket, nem egy esetben csak pár száz forintért. Csak példaként említenék néhány kiadót, akik jelen voltak: Agapé, Don Bosco, Korda, Harmat, Ecclesia, Szent Gellért, Új Ember, Marana Tha stb. Többen dedikálták is könyvüket pl. Katona István atya, akivel beszélgetni is lehetett. A vásáron többen részt vettünk, többen indultunk beszerző körútra.

A következő könyvvásár, ahol már nem csak keresztény szellemiségű könyvek lesznek kaphatóak, a 2015.

június 4-8 között megrendezésre kerülő 83. ünnepi Könyvhét a Vörösmarty téren. Itt is nagy valószínűséggel kedvezményes áron lehet majd keresztény szellemiségű könyvhöz jutni. (V)

Könyvajánló

2015. április 17-én jelent meg a Helikon Kiadó gondozásában Böjte Csaba legújabb könyve „A virág a fény felé hajlik” címmel, mely Csaba testvér füveskönyve a gyerekvállalásról és nevelésről. A kötetet a Kovászna megyei maksi református templom mennyezetkazettáinak fotói díszítik. Ezt a könyvet is Karikó Éva állította össze, és kivitelében hasonlít a már korábban megjelentetett „A mindennapi kenyérmél is fontosabb a remény”, valamint „Az igazgyöngy fájdalomból születik” című kötetekre. A kötet hátoldalán az alábbi mondat olvasható: „Minden gyerek olyan, mint egy csoda.” Csaba testvér talán a legnagyobb nagycsaládos ember a világon, több mint 5000 gyermek nevelőapja, így talán ő rendelkezik a legnagyobb tapasztalattal a gyermekek nevelésével kapcsolatban. Néhány mondatot szeretnék most megosztani veletek a könyvből. „Ha gyermeket vállalasz, általa önmagad is újjászülsz. ... Aki gyermeket nevel, az nemcsak édes mézet, hanem sok ideget is megeszik. A szülőnek le kell tudnia nyelni néhány békát, míg a gyereke felnő.” Csaba testvér biztató szavai az alábbiak Karikó Éva ajánlásának végén: „Isten nem szisszen fel minden apró tévedés, botlás láttán, nem fordít hátra hűtlenül duzzogva nekünk, a karja oda is elér, ahova a miénk nem, megerősít minket, kipótolja hiányosságainkat, hogy majd gyermekeink és mi is eljussunk Hozzá, aki maga a cél.”

Csaba testvér előszavából az alábbi pár mondatot emelném ki: „A gyermek, amikor megérkezik, egy lezárt, értékes csomag, nem

mondja, akár felnőtt. Gyűjtöm a lapot, majd nem minden száma megvan. (Csernyus Lőrincné)

Pont jó. Jó tájékoztató mindenről. (Gulyás Béla és felesége)

Nagyon tetszik, aktuális, a táborokról, ünnepekről, szeretem olvasgatni. Jó lenne viszont kicsit erőteljesebben felszólítani az embereket arra, hogy fizessék be az adójukat, mert még mindig nagyon kevesen fizetik be. (S. Vali)

Mi már nyugdíjasok vagyunk, ezért nagyon örülünk, hogy mindig megtudhatjuk az ÖHL-ből, hogy mi történt az egyházközség fiataljaival. Szeretjük az élménybeszámolóikat. Ezek mellett azonban minden másról szívesen olvasunk, a többi cikk is érdekel bennünket, sőt még a fiunkat is, aki annak ellenére, hogy már máshol él a családjával, mindig örömmel olvas a régi egyházközségével kapcsolatos történekekről. (Tóth család)

A közösség összetartása és továbbépítése szempontjából tartom nagyon hasznos eszköznek az ÖHL-t. Ha a családközösségek, a különböző munkacsoportok, a fiatalok írnak magukról, mindig tudunk a másiktól. Az egyházközségbe újonnan érkezők pedig az újságból képet kaphatnak arról, mi „zajlik” itt, mibe tudnak bekapcsolódni. Ezért is fontos és jelképes is az, hogy a közösség vezetője, Gábor atya, írása indítja el az egyes lapszámokat. Ha van még lehetőség, bővíteni lehetne a híradásokat a tágabb közösségünkről, a világegyházzal szóló hírekkel is. Ez a kitekintés nemcsak színesítené az újságot, hanem sokak számára hasznos információkat is nyújthatna. (Sz. Kinga)

A képviselő testület első 100 napjának eredményei

2015. február 1-én megalakult az új képviselő testület. Az eskütételre 2015. február 15-én került sor. Az alábbiakban – az e lapszámunkat domináló bűvös 100-as szám jegyében – beszámolunk az új képviselőtestület első 100 napjának eredményeiről.)

Elfogadta a 2014. évi zárszámadást, és megszavazta a plébánia 2015. évi költségvetését.

Elkészült a plébánia Címer utcára nyíló gépkocsibeállójának elektromos, távirányítós úszókapuja.

A plébánia ugyancsak Címer utca felőli járda és úttest közötti területének sármenetesítése megtörtént beton terrács elhelyezésével a parkolás megkönnyítése érdekében. A kivitelezést kérésünkre az önkormányzat végezte el. Köszönjük!

Az urnatemetőben beüzemelésre kerülő szóróberendezés elkészült.

Megkezdődött a szentély felújítása.

A sajtó- és liturgikus munkacsoport megkezdte a működését.

Elbontásra került a fészker, és megkezdődött a cserkészház alapjainak megerősítése, alábetonozása a hívek közreműködésével.

220 literes hulladékártoló edényt rendelt a plébánia a megnövekedett igényekre figyelemmel.

Számos kezdeményezés indult a plébániai hit- és lelkiélet megújítására, amelyek egyelőre a szervezés kezdeti fázisában vannak. Kérlek, imádkozzatok érte!

Új kópadló a szentélyben

Elkészült a szentély új kópadlója, ami alá fűtéscsöveket is fektettek.

9. Élő rózsafüzér zarándoklat hazánkért, Budapestért

2015. május 09-én 7:30-kor kezdetét vette a 9. rózsafüzér zarándoklat. A Soroksári Nagyboldogasszony Főplébániáról indult. Plébániánkat a 15 hónapos kortól kezdve a gyerekeken, ifjúságon keresztül minden korosztály képviselte. Az erzsébeti temetőn keresztül – ahol Elemér atya vezetésével megálltunk imádkozni a Jézus szobornál – értük el az újtelepi Fatimai Szűzanya templomot, ahol az örvendetes olvasó elimádkozása után frissítővel és pogácsával láttak vendégül bennünket. Továbbindulásakor még csak gyanítottuk, hogy nem lesz könnyű a következő szakasz, mivel a nap egyre erősebben sütött és a leghosszabb szakasz következett, mezei utakon keresztül. Eső nem esett, így panaszunk nem lehetett, a nap ellen sapkákkal, naptejrel pedig tudtunk védekezni. A mezei szakaszon megálltunk imádkozni a Sós-mocsárnál, amely tájvédelmi terület. Az énekeink, imáink ellenére nagyon jó volt a békák kuruttyolását, a madarak csivitelését hallani, a szép tájat megcsodálni, Isten teremtésében gyönyörködni, meg sajnos az „emberében” is... (a tájvédelmi

terület ellenére sok-sok szemét került lerakásra a területen). A mocsár mellett elhaladva eljutottunk az M5-ös autópályáig, ahol Gábor atya által vezetett imádság után újra útra keltünk énekelve. A Szélső utca előtt megálltunk ismerkedni zarándok társainkkal, majd beértünk a pezsztentimre házak közé. Ez nekem nagyon sokat jelentett (tősgyökeres imreiként), úgy éreztem, hogy hazaértem. Amikor pedig megláttam végre a várva várt templom-tornyunkat, miközben szólt a harang is... na, az elmondhatatlan érzés volt, mindezt tetézte a sorfalat álló imrei segítők mosolya, kedvessége, a felcsillanó szemeik, amikor felismertek és a hozzá társuló mosoly nagyon sok erőt adott és jól esett, itt köszönöm meg nekik ezt! ☺ A templomba beérve elimádkoztunk a világosság olvasóját, melynél én is elimádkozhattam az egyik tized felét. A rózsafüzér után a szorgos kezeknek köszönhetően megebédeltünk, szendvicsek és sütemények halma tűnt el pillanatok alatt, majd természetesen itt is várt minket frissítő, sőt még kávét is kaptak a megfáradtak zarándokok. Nagyon jó érzés volt úgymond hazai terepen lenni, az a sok-sok szeretet, ami áradt idősebb testvéreinkből felénk, az elmondhatatlan volt, mindez társulva az akkor már fél napja Máriával töltött idővel. Na de tovább kellett menni... Amit én először nem akartam, mert csak eddig terveztem a zarándoklaton való részvételemet, de annyira feltöltődtem, hogy úgy éreztem tovább kell mennem, legalább az imaszándékaimért, és ha lehetséges, akkor a teljes napot tudjam a Szűzanyával tölteni... Es elindultunk. Az imreiek tábora részben lecserélődött, magunkhoz vettük zászlónkat és a keresztet. Az Erdősáv utca végén bevetettük magunkat az erdőbe, ahol egy árnyékosabb helyen megálltunk énekelni, imádkozni, majd csendben, mindenki magában beszélgetve Jézussal

Május, az adófizetés hónapja

Ahogy közeledik a személyi jövedelemadó befizetésének határideje, úgy szaporodnak a reklámok, melyek különféle felekezeteket vagy civil szervezeteket ajánlanak az adózók figyelmébe, hogy így megszerezhessék az adó 1-1 százalékát. Sokan úgy gondolják, hogy ha a bevallásban megjelölik a katolikus egyházat, le is tudták az összes adófizetési kötelezettségüket.

Az egyházzal szemben közömbös vagy akár ellenséges érzésű emberek gyakran hangoztatott követelése az, hogy az egyház tartsa el magát, az egyház tagjai fizessenek minden költséget, mely a hitélettel kapcsolatos. Ebben igazuk is van, csak azt nem tudják – sokan az egyház tagjai közül sem –, hogy ez így is van. A hitélettel kapcsolatos költségeket az egyház tagjai fizetik, azaz a saját plébániánk is abból gazdálkodik, amit saját maga össze tud szedni. Szerencsések vagyunk, mert a toronyban működik egy mobiltelefon átjátszó, és az ezért kapott bérleti díj rendszerleg rendszeres bevételt jelentenek a szentmisék, temetések díjai és az urnafülkék eladásából származó pénz. Ezzel meg is lenne a költségvetés fele.

A másik felét négy nagyobb forrásból kell előteremteni: pályázatokból, az egyházmegyétől kapott támogatásból (ilyet pl. a hittantáborokra adnak), a perselypénzből és az önkéntes hozzájárulásból, amit egyházi adónak is szokás nevezni. A két utóbbi adja a bevételek egy-egy hatodát.

A rendszeres kiadások élén a munkatársak (a plébános, a kántor és az

irodavezető) – egyébként meglehetősen szerény – fizetése áll. A fűtés és a világítás, a templom és az urnatemető fenntartásának költségeivel együtt ez már el is viszi az össze bevétel felét. Fizetnünk kell ezen felül áfát az államnak, támogatást az egyházmegyének (négyeszer annyit, mint amit kapunk tőlük), ebből gazdálkodik a karitás, ebből jut a táborokra, rendezvényekre, ezer apró, mindennapi dologra.

A média gyakran fest olyan képet az egyházzal, mint aminek a bőre alatt is pénz van, s a történelemkönyvekben is olvashatunk sok olyan néhai egyházi vezetőről, akik koruk leggazdagabb fejedelmei közé tartoztak. Innen pedig egyenes út vezet az egyház tagjainak közömbösségéig, mintha nem volna szükség arra, hogy ki-ki hozzájáruljon lehetőségei szerint a költségekhez.

A kérdésnek azonban van egy másik oldala is. Évekkel ezelőtt egyszer egy németországi templomban ültem, és a mise előtt lapozgattam a padban talált énekeskönyvet. Az elején a legfontosabb imák gyűjteménye állt, ahogy az a magyar énekeskönyvekben is megszokott, de megdöbbenve láttam, hogy az egyház öt parancs közül az utolsó ott egész másképp hangzik. Nálunk így szól: „Lehetőségeid szerint segítsd az egyházat anyagi szükségleteiben.” Ott viszont ezt olvastam: „Tégy valamit az egyházközségeidért!” Tudni kell persze, hogy Németországban mindenki fizet egyházi hozzájárulást (ott adónak nevezik), aki valamelyik felekezet tagjának vallja magát, ez magától értetődő, nem is kell senkit felszólítani rá. Szíven ütött ez a mondat, mert erről idehaza akkoriban még szó sem esett.

zarándoklattal megünnepelni. (Csernyus László)

Nekem is a harmadik zarándoklatom volt, legutóbb még hatodikos voltam, és nagyon tetszett, sok ismerőst is szereztem. Jó volt most visszamenni, és újra találkozni velük. Évről évre kevesebben vesznek részt ezen a zarándoklaton, talán azért, mert már több lehetőség is van, nem csak ez az egy. De azért is mentem el, hogy többen legyünk. (Csernyus Kata)

Házass hittan

Idén Kis Levente, Benkő Gábor, Seres Tivadar és jómagam vállaltuk el a házass hittan szervezését. Mindannyiunk számára tartalmas és érdekes tapasztalat volt. Szembe kellett néznünk azzal a ténnyel, hogy az utóbbi években megcsappant az érdeklődők száma. Ezen kívül végig ott volt a kihívás, hogy milyen témákat hozzunk, hisz a házass hittan kezdete óta bizony sok terület körbejártunk. Nem volt könnyű újat találni, vagy legalábbis a már tárgyalt kérdéseket új köntösbe öltöztetni. Volt olyan megbeszélésünk, ahol nehézséget okozott, hogy négyen négyfelét hajtogattunk, de aztán szépen megtanultuk végighallgatni a másikat, és kidol-

goztunk döntési technikákat is. Néha tipikus női-férfi véleménykülönbségek adódtak, ezt is meg kellett tanulnunk kölcsönösen kezelni. Összességében egy idő után kincsnak éltük meg, hogy négyen vagyunk, sokat adtunk egymásnak, sokat kaptunk egymástól.

Minden alkalmat igyekeztünk egyedivé varázsolni, váltogattuk a csoportbeosztást vagy épp az ima formáit. Külön öröm volt, hogy az év során pozitív visszajelzések érkeztek.

Két este hittanját nem mi tartottuk: az egyikben Zsuzsa nővér volt a vendégünk a Verbum Dei közösségből, a másikat, egyben az utolsó alkalmat a Csernyus házaspár szervezte. A plébánia kertjében négy állomást alakítottak ki, amit a pároknak sötétben, bekötött szemmel kellett bejárniuk. Valamennyi a „szeretet és bizalom a közösségben” téma köré épült. Át kellett kelni a szeretet hídján, majd megetetni/itatni egymást a gondoskodás asztalánál, imádkoztunk a közösségért a Szűzanya (a hit) barlangjánál, végül egy hangot követve kellett eljutni a kétkezdés patakján át az utolsó állomáshoz. Közben mindenki egy kis követ vett magához, melyből a közösség keresztjét raktuk ki. Akik végeztek, ill. még nem indultak el, a teremben közösen imádkoztak, elmélkedtek és énekeltek.

Köszönjük Zsuzsinak és Lacinak, ill. Deák Bettinek, Král Editnek, Kovács Istvánnak, akik a zenei szolgálatban sokat segítettek, és nem utolsó sorban valamennyiötöknek, akik jelenlétetekkel, imáitokkal részt vettetek az idei év házass hittanjain. (Katona Erzszi)

haladt tovább a pestszentlőrincszemeretelepi Szent István király Plébánia felé, ahol Karesz atya várt minket szeretettel. Az ő vezetésével elimádkoztuk a dicsőséges olvasót, majd tovább indultunk, szám szerint 106-an a pestszentlőrinci Mária Szeplőtelen Szíve főplébánia felé, ahova kissé késve érkeztünk, mivel a minket kísérő járórok a járdára „szorítottak” minket, így viszonylag lassan tudtunk haladni. Na de megérkeztünk, és ez volt a lényeg. Amint beléptünk a templomba, a már bent levők azonnal felálltak, és énekelve, mosollyal az arcukon fogadtak minket (eh, itt már talán kevésbé tudtam szívből visszamosolyogni, mert kissé nagyon fáj a lábam ☺), na de András atya azért ezt is feledtette. Már nagyon várta, hogy megérkezzünk és szeretettel, humorral köszöntött minket Elmonda pl., hogy „mire megérkeztünk, elment a hangja, de nem gond, mert helyrejött a mikrofonja” ☺, így nem volt gond a beszédével, mert mindenki hallhatta. Csak egy pár mondatot szolt, de azt szívhez szólóan. Itt csatlakoztunk, vagy ők csatlakoztak hozzánk..., lényegtelen... az utat innen a rákoskeresztúri Szent Kereszt Felmagasztalása templom, és a rákoshegyi Lisieux-i Szent Teréz plébánia zarándokaival és a főplébániáról velünk tartó testvérekkel közösen folytattuk több, mint 200 főre duzzadva. Ez már egy nagyon rövid táv volt, mégis itt éreztem azt, hogy az erőm végén járok, a lábam, talpam már nagyon fáj, de úgy éreztem az imaszándékaimért kell ez a szenvedés (Jézus is szenvedett az én bűneimért is a kereszten, mi ez a szenvedés az ő szenvedéséhez képest... semmi), amit fel is ajánlottam. Emberi gyarlóságomból kifolyólag örömmel töltött el, amikor megláttam az első emeletes házakat, majd később a fák között a templomtornyot. Bementünk a templomba és megkezdődött a mise és mit hallok... ismerős hang... á, nem

ő..., de mégis..., biztos... hát ez Balázs hangja! Nagyon örültem neki, hogy találkozhatok vele a mise végén, mindkettőnknek nagy öröm volt a viszontlátás. A miseénekek zengtek a templomban. A rengeteg ember együttes éneke valami elmondhatatlan módon szolt Mária-hoz, az Úrhoz, hátborzongatóan gyönyörű volt, ezt szavakba nem lehet önteni, ezt át kellett élni, ami csodás lezárása volt az egész napnak. A misét Snell György püspök úr mutatta be, melyet egy másik csodás agapé követett, de én itt már a hazaindulást vártam, pedig nagyon jó volt az almáspite☺. Amint hazaértem, és megszabadultam a cipőmtől, már tudtam, hogy nemcsak egy csodálatos élménnyel, lelkileg meggazdagodva, egy átimádkozott nappal lettem gazdagabb, hanem jó pár vízhólyaggal is a talpamon, lábujjaimon – vagyis ezért fáj annyira a lábam. ☺ Na de ez volt a humor... valójában egész nap éreztem Mária jelenlétét, annak a sok embernek a közös imáját, lelkileg feltöltődtem, és ami a legfontosabb, hogy most valóban egy olyan hasznosan eltöltött időt tudtam Máriaival, Jézussal, Istennel lenni, amelyre a hétköznapokban a napi rohanásban sajnos nincs mód, de akkor szombaton igen... Ők voltak ott, és én... Ez volt az első zarándoklatom, és aki még nem volt, annak csak annyit tudok mondani, hogy ha teheti, legalább egy rövidebb szakaszra próbáljon meg eljönni jövőre, hogy ő is megérezhesse Mária közelségét.

A zarándoklatot a kiindulási ponttól a záró szentmiséig 6-an jártuk végig közösségünkben.

Itt szeretnék köszönetet mondani a segítőknek, szervezőknek, hogy ezt a napot Máriaival tudtuk tölteni, imádságban, szeretetben. Isten áldása kísérje őket! (HV)

Számunkra nagy áldás volt, hogy részt vehettünk ismét a rózsafüzér zárándoklaton. Én már évek óta részt veszek ezen a rendezvényen néhány éve az édesanyammal együtt. De ez volt az első alkalom, hogy a 3 gyermekem is velem tartott. Kicsit aggódtam az elején, hogy talán nyafogni fognak a sok gyaloglás miatt vagy esetleg másokat zavarhatnak, de nagyon jól vették az akadályokat. Magukhoz képest szuperül viselkedtek és élvezték az utat. Remélem, Isten áldásával jövőre is meg tudjuk ismételni a zárándoklatot, amely már nemcsak nekem, hanem a gyermekeimnek is lelki feltöltődést jelent. (M.K.)

Az első bölcső

Gazdára talált az első bölcső, melyet a Szent József műhely tagjai készítettek.

Az első gyermekét váró fiatal pár, Sárkány Betti és Nagy Gábor nem csak egy gyönyörű, bibliai idézetekkel díszített bölcsőt kapott, hanem egy facsemetét és egy Bibliát is. A következő héten világra jött a bölcső gazdája is.

Bérmálkozásom története

Plébániánkról két felnőtt és öt tizenéves fiatal részesült idén a bérmálás szentségében. Az alábbiakban az egyikük beszámolóját olvashatják.

A bérmálkozás mindenki számára fontos esemény. Nemrég én is részesülhettem a bérmálás szentségében, és ezzel egy időben első áldozó is voltam. Hogy miért csak felnőtt fejjel? Ez egy évtizedet felölelő történet, ami akkor kezdődött, amikor megismertem a férjemet.

Evangélikusnak kereszteltek, de nem gyakoroltam a vallásomat. Az első élményem a jegyesoktatás volt, ami mély nyomokat hagyott bennem. Eleinte azért kísértem el a férjemet a szentmisére, mert tudtam, hogy számára ez nagyon fontos. Később mindhárom gyermekünket katolikus atya keresztelte meg, fel sem merült, hogy másképp legyen. Az évek alatt kialakult barátságok a katolikus közösségben nagyon fontossá váltak az életemben. Egyre több szál fűzött az egyházhoz, míg végül arra lettem figyelmes, hogy az életem részévé vált, pontosabban bennem alakult ki az az igény, hogy valóban része legyek a közösségnek.

A Szentlélek hívó szavára válaszolva elhatároztam, hogy jelentkezem a katekumen hittanra, ahol örömmel tapasztaltam, hogy nem én vagyok az egyetlen felnőtt, aki még keresi az utat. Gábor atya türelmes tanításának köszönhetően egyre közelebb éreztem

magam Jézushoz, a kérdéseimre választ kaptam és eszközöket a kezembe, amivel a hitemet elmélyíthetem.

Végül eljött a nagy nap! A szertartás előtt Snell György püspök atya tartott egy kötetlen beszélgetést. Közvetlen volt és kedves, szeretettel fogadott minket. Legfontosabb üzenetének azt éreztem, hogy azzal tudjuk kimutatni Jézus iránti szeretetünket, ha a keresztyény értékek szerint, példamutató életet élünk, amihez a lelki erőt a Szentlélektől kapjuk ajándékba.

Korábban, ha valamely tanulmányom után vizsgáztam, úgy gondoltam, túl vagyok a nehezen. Most sokkal inkább az az érzésem, hogy végre látom, hogy merre kell haladnom, és nem véget ért, hanem elkezdődött egy fontos szakasza az életemnek. (Világosné Tóth Judit)

XXXVI. Márianosztrai Ifjúsági Gyalogos Zárándoklat

Béke veled! Ez volt a mottója az idei Márianosztrai Ifjúsági Gyalogos Zárándoklatnak, amin néhányan részt vettünk plébániánkról. 3 napig gyalogoltunk Pilisborosjenőről Márianosztrára, s hordoztunk szándékainkat, közben pedig lelki állomásokon ízlelgettük a békét. Azt a békét, ami nem a világi fogalmak szerinti, hanem az a belső béke/öröm, ami az Istentől származik, és nem függ külső körülményektől.

A zárándoklat nagy ajándéka volt számomra egy szegedi szakmunkásból álló csoport, akik külsejük és életmódjuk alapján nagyon eltértek az „átlagzárándoktól”. Egyikkel – egy kamasz fiúval – alkalmam nyílt elég mélyen hosszabban beszélgetni a családjáról, az életéről és az Istentől alkotott nagyon bizonytalan kéréseiről.

Különleges élményként éltem meg, hogy – bár nyilvánvalóan kevés közös vonása van az életünknek, gondolkodásunknak – mégsem akartuk egymást meggyőzni a beszélgetésben, nem ütköztek az álláspontok, nem született ítélet; csak beszélgettünk, megosztottuk a másikkal azt, akik vagyunk és őszinte érdeklődéssel hallgattuk egymást.

Jó lenne minden emberi kapcsolatban megélni ezt! Önmagamot átadni, s minden mást az Úrra bízni! (Czinege Kati)

Ez már a harmadik zárándoklatom volt. A testi megpróbáltatás ad egy lelki töltődést. Volt két speciális imaszándékom is: az egyik az érettségiző osztályomért. A másik az 50. születésnapom, amit jónak láttam egy